

MITÄ TARKOITTAAN PANETAAN?
PANNA-VERBIN VOKAALIVARTALOISTUMINEN

Suomen kielen
kandidaatintutkielma
Oulun yliopisto
12.1.2018

Salli Kärkkäinen

SISÄLLYS

1. JOHDANTO	1
1.1. Tutkielman aihe	1
1.2. <i>Panna</i> -verbi ja aiemmin tehty tutkimus	1
2. AINEISTO	4
3. TEOREETTINEN TAUSTA	6
3.1. Morfologisista muutoksista	6
3.2. Vokaali- ja konsonanttivartaloista	
4. ANALYYSI	9
4.1. Muoto	9
4.2. Merkitys	13
5. PÄÄTÄNTÖ	20
LÄHTEET	22

1. JOHDANTO

1.1. Tutkielman aihe

Tarkastelen kandidaatintutkielmassani *panna*-verbiä ja sen vokaalivartaloistumista. *Panna*-verbillä on sekä vokaali- että konsonanttivartaloesiintymiä: esimerkiksi vokaalivartalo *pane* esiintyy aktiivin indikatiivin preesensissä (*pane+n*, *pane+t*, *pane+e*, *pane+mme* ja niin edelleen). Tässä tutkielmassani keskityn siihen, mitä verbillä ilmaistaan, kun se on norminvastaisesti vokaalivartaloinen. Tarkastelen ilmiötä korpusaineiston avulla. Hypoteesini on, että vokaalivartaloisia muotoja esiintyy erityisesti silloin, kun verbillä halutaan ilmaista seksuaalista merkitystä.

Palviainen ja Västi (2016, 2017) ovat esittäneet neljä seikkaa, jotka vaikuttavat vokaalivartalon todennäköisyyteen. Vokaalivartalo on sitä todennäköisempi, mitä perussanamaisemmaksi lekseemi mielletään, mitä harvinaisempi perussanamainen lekseemi on käytössä, mitä harvinaisempi yleisen lekseemin muotoryhmä on käytössä ja mitä produktiivisemmaksi johdin hahmottuu. Kirjoitetussa puhekielessä pyritään norminmukaiseen kieleen, mutta siinä on tapahtumassa morfologisia innovaatioita. Vokaalivartaloisuus on tunnettua kaksitavuisissa *e*-vartaloissa. Hypoteesini pohjautuu näihin ajatuksiin.

Tutkimuskysymykseni ovat

1. Millaisissa taivutusmuodoissa norminvastainen vokaalivartalo esiintyy aineistossa?
2. Millaisissa merkityksissä norminvastaiset *panna*-verbin vokaalivartaloiset muodot esiintyvät aineistossa useimmin?
3. Onko *panna*-verbin taivutusparadigmassa tapahtumassa muutos polysemian takia?

Morfeemilla on tyypillisesti vakiintunut fonologinen asunsa. Tähän tietyn foneemiston muodostamaan kielenyksikköön kytkeytyy tietynlainen merkitys. Morfeemi voi edustua myös foneemiasultaan joltain osin erilaisina morfivariantteina, allomorfeina. (Koivisto 2013: 66.) *Panna*-verbin vartalon allomorfeja ovat /pane/ ja /pan/. Tässä tutkielmassa huomionarvoinen on *panna*-verbin allomorfi /pane/, sillä se esiintyy aineistossa eniten.

Vartaloiden käyttöä ja etenkin vokaalivartaloiden yleistymistä on tutkittu jonkin verran. Vokaali- ja konsonanttivartaloiden ongelma on, että taivutustyyppit saattavat limittyä, jolloin kielenkäyttäjät yhdistää sanan muodollisesti oikeaan mutta yleisen käytännön kannalta väärään taivutustyyppiin (Paunonen 1976: 90). Kielenkäyttäjät saattaa sanoa *Minun täytyy panea*, kun taivutusparadigman mukainen muoto olisi *Minun täytyy panna*. Kun vokaalivartaloa käytetään taivutusparadigmaan kuulumattomalla tavalla, sana saa mahdollisesti uuden merkityksen. Eriytynyt paradigma on tuntomerkkinen verrattuna perusparadigmaan, ja käyttöön liittyy semanttinen lisävivahde (Paunonen 1976: 92).

1.2. *Panna*-verbi ja aiemmin tehty tutkimus

Panna on polyseeminen eli monimerkityksinen verbi. *Kielitoimiston sanakirja* (KS 2017 s.v. *panna*) mainitsee *panna*-verbille seuraavat merkitykset:

1. asettaa, siirtää, sijoittaa, pistää, työntää, sovittaa jk jhk paikkaan. *Panna kirjat laukkuun. Panna ruoka pöytään.*
 - a. toimittaa, viedä, lähettää. *Panna kirje postiin.*
 - b. kirjoittamisesta, merkitsemisestä, mieleen painamisesta. *Lausunto pantiin pöytäkirjaan.*
 - c. kuluttaa, käyttää, sijoittaa. *Pani viikossa palkkansa menemään.*
2. saattaa jk jhk tilaan, asentoon t. asemaan, muuttaa jnk tila, asento, asema t. olomuoto toisenlaiseksi. *Panna kansi kiinni. Panna levy soimaan. Panna asiat tärkeysjärjestykseen.*
3. määrätä, asettaa, sijoittaa jku t. jk jhk t. jksik; määrätä, asettaa jllek hinta, maksu tms. *Panna lapsi kouluun. Panna virkaan ehdolle. Pani talolleen kovan hinnan.*
4. pakottaa, saattaa t. saada jku tekemään jtak. *Äiti pani pojan pyytämään anteeksi.*
5. jnk toiminnan aloittamista, uudelleen järjestämistä tms. merkitsevissä ilmauksissa. *Panna juoksuksi. Panna vastaan.*
6. tehdä, laittaa, valmistaa. *Panna aittaa.*
7. vars. miehestä: olla yhdynnässä, naida.
8. hallasta: turmella, vioittaa. *Halla pani taimet. Pakkasen panemat oraat.*
9. pitkälle, makuulle menemisestä merkitsevissä ilmauksissa: paneutua, mennä, käydä, ruveta. *Panna pitkälle, pitkäkseen. Panna maata, makuulle.*

Tutkielmani kannalta merkityksellinen on 'olla yhdynnässä, naida' -merkitys (7). *Kielitoimiston sanakirja* mainitsee, että se on arkinen ja sitä käytetään varsinkin miehestä puhuttaessa.

Panna-verbiä ei ole tutkittu aiemmissa opinnäytetyöissä tai muissakaan tutkimuksissa kovin paljon. Alajärven ja Pirttijärven pro gradu *Onko panna laitettu pannaan? Panna- ja laittaa-verbin polysemiaa* (1995) tarkastelee, missä merkityksessä *panna-* ja *laittaa-*verbejä käytetään. Opinnäytetyössä tutkitaan verbien polyseemisuutta ja yhteisiä merkityksiä. Alajärvi ja Pirttijärvi ovat havainneet verbien merkitysten muutokset, joten he haluavat selvittää, mitkä asiat vaikuttavat verbin valintaan. Näitä asioita voivat olla liikuttamisen kesto ja tarkkuus, liikuttajan ja liikutettavan objektin ominaisuudet ja lopullinen sijainti.

Alajärvi ja Pirttijärvi (1995) ovat pro gradussaan havainneet *panna*-verbin 'naida'-merkityksen, mutta sen käyttöön suhtaudutaan kriittisesti. *Panna*-verbiin assosioidaan "häiritseviä sivumerkityksiä", ja eniten verbin välttelyyn vaikuttaa sen seksuaalinen merkitys. *Panna*-verbin 'naida'-merkitys on kognitiossa niin keskeinen, että se häiritsee *panna*-verbin käyttöä. Vieras konteksti ei saa merkitystä pysymään taka-alalla, vaan se tulee esiin "aiheuttaen hämminkiä". (Alajärvi & Pirttijärvi 1995: 23, 166.) *Panna*-verbi ja sen merkitys 'naida' liitetään erityisesti yläasteikäisten kielenkäyttöön.

2. AINEISTO

Kerään aineistoni Korp-sivuston korpuksista. Korp on Kielipankin konkordanssihakuohjelma, johon on kerätty laajasti erilaisia korpuksia¹. Olen käyttänyt aineiston keruussa internetkeskustelukorpuksia, joissa on aineistoa Suomi24- ja Ylilauta-sivustoilta. Olen löytänyt Korpista 15 *panna*-verbin yksittäistä muotoryhmää, joissa esiintyy vokaalivartalo taivutusparadigmasta poikkeavassa muodossa, ja luvussa 4 analysoin näitä muotoryhmiä.

Aineiston rajaaminen on hankalaa, sillä aineistossa on paljon tapauksia, joissa verbin merkityksestä ei voi olla varma. Näin ollen jätin pois ne tapaukset, joissa on selkeästi tarkoitettu jotain toista verbiä. Analysoin kuitenkin niitä tapauksia, joiden kohdalla monitulkintaisuus on mahdollista. Aineistossa on siis yhteensä 92 tapausta. Luvussa 4.1. taulukoin aineistossa esiintyvät muotoryhmät ja kuinka monta tapausta muotoryhmissä on.

Tein hakuja Korpista niin, että etsin ensin hakusanalla *pane* ja laitoin sanan jälkeen katkaisumerkin (*), jolloin sain hakutulokseksi kaikki mahdolliset muodot, joissa kyseinen sana esiintyy. Tulosten läpikäymiseen meni aikaa, sillä poikkeavia vokaalivartaloisia muotoja oli melko vähän verrattuna hakutulosten määrään. Tämän jälkeen hain vielä yksittäishauulla jo aineistossa olevista muodoista esimerkiksi toisia aikamuotoja, kuten esimerkiksi *panetaan*-muodon imperfektiä tai *panenut*-muodon monikkoa. Tämä osoittautui aineiston keräämisen kannalta hedelmälliseksi.

Mielestäni korpus on hyvä tapa kerätä aineisto tämän tyyppiseen tutkimukseen, sillä sen avulla saadaan kerättyä aineistoa luonnollisista vuorovaikutustilanteista. Tutkimukseen saa näin empiriaa, ei pelkkää intuitiota.

Keskustelupalstojen vuorovaikutus on osallistujien yhteistä toimintaa, jossa keskustelijoiden vuorot rakentavat merkitystä kirjallisessa keskustelussa. Keskustelu voi olla kahdenvälistä, kuten tekstiviestikeskustelut, tai monenvälistä, kuten keskustelupalstoilla käydyt keskustelut. (Helasvuo, Johansson & Tanskanen 2014: 13.) Keskustelupalstat ovat osa sosiaalista mediaa, sillä ne ovat verkon välityksellä tapahtuvaa kommunikaatiota, joka on ainakin osittain julkisempaa kuin yksityiset keskustelut (Laaksonen, Matikainen & Tikka 2013: 16). Sosiaalisessa

¹ Korp on käytettävissä osoitteessa <https://korp.csc.fi>.

mediassa tapahtuva keskustelu saattaa olla niin luonnollinen tilanne, että kielenkäyttäjä käyttää kieltä vapaammin kuin jossain toisessa keskustelutilanteessa.

Verkkokeskustelut ovat asynkronisia eli ei-reaaliaikaisia palveluja, jolloin viestintä voi tapahtua viiveellä (Laaksonen & Matikainen 2013: 194). Verkkokeskusteluissa esiinnyttään usein anonyymisti, joka mahdollistaa käyttäjille sen, että he voivat jakaa sisältöä vapaammin. Käyttäjä voi itse määrittää, haluaako kirjoittaa omalla nimellä vai nimimerkin takaa. Anonyyminä kirjoittaminen voi mahdollisesti vaikuttaa siihen, miten kielenkäyttäjä käyttää kieltä. Kun keskustelua ei käydä omalla nimellä, voi kielenkäyttö olla vapautuneempaa. Laaksonen ja Matikaisen (2013: 195) mukaan kuitenkin keskustelut palveluiden yksityisasetuksista kertovat siitä, että rajat eri viestinnän muotojen välillä eivät ole välttämättä kovin selkeitä.

Asynkroniset verkkokeskustelut nähdään enemmän kirjoitetun kielen kuin puhutun kielen kaltaisena. Vuorovaikutus tapahtuu kirjoitetussa muodossa, jolloin osallistujan on muotoiltava viestinsä niin, että tulee ymmärretyksi ja keskustelu on sujuvaa ilman nonverbaalisia keinoja, kuten ilmeitä ja eleitä. (Kääntä 2016: 5.) Keskustelu internetissä on hitaampaa kuin oikeassa elämässä käyty keskustelu. Esimerkiksi keskustelupalstalla omaan viestiin saattaa saada vastauksen sekunnissa tai vastauksen saamiseen voi mennä kuukausia. (Crystal 2001: 31.) Kuitenkin keskustelu on vapaamuotoista, mikä saattaa vaikuttaa tuotetun tekstin luonteeseen.

Metakommunikaatiota on pidetty tärkeänä osa-alueena verkkokeskusteluissa. Metakommunikaatio on sitä kommunikaatiota, joka ei sinällään edistä puheenaiheen käsittelyä vaan keskittyy siihen, mitkä keskustelun normit ovat ja miten keskustelu pitäisi ymmärtää. Sen avulla keskusteluun osallistujat voivat arvioida viestien sisältöä tai keskustella siitä, millaista on sopiva kielenkäyttö kyseisessä keskustelussa. (Tanskanen 2014: 51.) Metakommunikaatiota on havaittavissa aineistossa yhdessä tapauksessa, esimerkiksi tutkimuksen otsikossa *Mitä tarkoittaa panetaan*. Tapauksen voi tulkita niin, että kirjoittaja kommentoi toisen kirjoittajan käyttämää ilmaisua keskustelutilanteessa.

3. TEOREETTINEN TAUSTA

3.1. Morfologisista muutoksista

Nyky Suomessa on nähtävissä konsonanttivartaloisten verbimuotojen vähittäistä väistymistä vokaalivartaloisten tieltä (Paunonen 2003: 201). Konsonanttivartaloisuus ei väisty kielessä kaikissa tapausryhmissä, vaan kielen järjestelmään tulee uusia aineksia sille alueelle, jolla muutos tapahtuu. Paunonen (2003) toteaa, ettei ole uhkarohkeaa ennustaa, että suomen kielessä alkavat yleistyä *pieni* : *pieneä*, *vuori* : *vuorea* -tyyppiset taivutusmuodot.

Morfologisen järjestelmän kannalta stabiileilta vaikuttavat ne muotoryhmät, joilla ei ole morfofonologista tai allomorfista vaihtelua. Toisin sanoen ne ryhmät, joissa vaihtelua on, ovat alttiimpia muutoksille. (Paunonen 2003: 207–208). *Panna*-verbillä on allomorfista vaihtelua: *pane+n*, *pan+nut*. Näissä esimerkeissä vokaalivartalo *pane-* esiintyy aktiivin indikatiivin preesensissä yksikön kolmannessa persoonassa. Konsonanttivartalo *pan-* esiintyy NUT-partisiipissa. Näin ollen on odotuksenmukaista, että pyrkimystä muutokseen näkyy.

Hannele Forsberg on tutkinut suomen potentiaalia: sen muotoa ja merkitystä sekä morfologista vaihtelua. Useimmissa murteissa *olla*-verbin aktiivin potentiaalimuodot muodostetaan *lie*-vartalosta. Forsbergin aineistossa *ol*-vartaloon perustuvat muodot ovat lounaismurteiden pohjoisryhmästä, jossa muut potentiaalimuodot ovat erittäin harvinaisia; lounaismurteiden itäryhmästä potentiaali puuttuu kokonaan. Lounaismurteiden *olle*-potentiaali rajoittuu miltei kokonaan yksikön ja monikon 3. persoonan myönteisiin muotoihin, ja niitä käytetään myös perfektimuodoissa apuverbinä. Lounaismurteiden *olle*-potentiaalın yksikön kolmannen persoonan muodot ovat tavallisimmin säännönmukaista vokaalınpidennyksellistä tyyppiä *ollee*. (Forsberg 1998: 148–150.)

Analogia on kognitiivinen prosessi, jolla selitetään morfologisia muutoksia. Analogia ei ole kielenmuutosten syy, vaan se voi tietyissä olosuhteissa vaikuttaa näkyviin muutoksiin (Fertig 2013: 5). Analogia vaikuttaa niin morfologiaan kuin syntaksiinkin. Esimerkki syntaktisesta analogisesta muutoksesta on verbien argumenttirakenne. (Fertig 2013: 85.)

3.2. Vokaali- ja konsonantivartaloista

Vokaalivartaloita on tutkittu myös lapsenkielen tutkimuksessa. Lapsi abstrahoi ensimmäisenä suhteen, joka sisältää vähiten allomorfasta vaihtelua (Paunonen 1976: 91). Klaus Laalo (2011) on tutkinut, miten vartalonmuodostusprosessit kehittyvät lapsen kielessä. Esikieliopin vaiheessa lapsi käyttää muilta oppimiaan muotoja eikä vielä prosessoii niitä itse. Varhaiskieliopin vaiheessa lapsi alkaa prosessoida kielen aineksia. Tässä vaiheessa on tyypillistä, että lapsi konstruoi erilaisia analogiamuodosteita. Morfologian jäsentymisvaiheessa lapsi tukeutuu edelleen analogioihin, kun yrittää käyttää mahdollisimman säännöllisiä muotoja, mutta koska varhaismorfologisen vaiheen analogiat johtavat usein morfologian hajanaisuuteen, niin jäsentymisvaiheen analogiatendenssit yksinkertaistavat taivutusjärjestelmää.

Kielen jäsentymisvaiheessa lapsi soveltaa vokaalivartaloiden yleisiä muodostusperiaatteita niin, että konsonantivartaloiset variantit syrjäytyvät vokaalivartaloisten varianttien tieltä. Lapsi esimerkiksi taivuttaa sanaa *juosta* vokaalivartaloisena *juoksee* : *juoksenut*, vaikka konsonantivartaloisen muoto olisi *juossut*. Lapsen taivutusjärjestelmä alkaa kehittyä, kun lapsi siirtyy hajanaisista analogioista kohti systemaattisempaa kielioppia. (Laalo 2011: 226.)

Lapsi suosii mahdollisimman selkeitä ja helposti hahmotettavia kielen elementtejä ja siksi käyttää vartalon eri varianteista yleisimpiä variantteja. Usein tässä vaiheessa tuotetaan niitä vokaalivartaloisia muodosteita, jotka korvaavat vakiintuneita konsonantivartaloisia muotoja. Toisaalta vokaalivartaloiset muodot eivät ole pelkästään lapsenkielen ilmiö, sillä konsonantivartaloiset muodot korvautuvat vokaalivartaloisilla muodoilla myös aikuisten puheessa. (Laalo 2011: 225–229.)

Paunonen toteaa, että konsonantivartaloisuus on johtanut yksikön partitiivissa ja essiivissä morfologisten sääntöjen mutkistumiseen. Tämän takia vokaalivartalot ovat alkaneet valtaamaan alaa konsonantivartaloilta. Muutoksen voi nähdä esimerkiksi siinä, että vielä vanhan kirjasuomen aikaan konsonantivartaloisuus on ollut yleistä. Nykypuhekielessä konsonantivartaloisia essiivimuotoja esiintyy lähinnä kiteytymäntapaisissa ilmauksissa, joissa niitä ei välttämättä enää hahmoteta paradigmaattisiksi essiivimuodoiksi, kuten *vuonna*, *täynnä*. (Paunonen 2003: 203, 204).

Konsonanttivartaloiset muodot poikkeavat usein taivutusjärjestelmän malleista. Tämä näkyy esimerkiksi suffiksin assimilaatiossa, kuten muodoissa *suree* : *surra* tai *puree* : *purrut*. Tämän vuoksi on ymmärrettävää, että lapsi korvaa konsonanttivartaloisia muotoja vokaalivartaloisilla. (Laalo 2011: 230.) Lapsenkielessä vokaalivartaloiset muodot ovat helposti tunnistettavia, koska normia läpinäkyvämpi muoto ei aiheuta ymmärtämishäiriöitä. Siksi taivutusmuotoja on mahdollista konstruoida yksinkertaisemmiksi kommunikointitilanteissa. (Laalo 2011: 252.)

4. ANALYYSI

Tarkastelen aineistoani kahdella eri tavalla. Ensin tarkastelen *panna*-verbin norminvastaisten vokaalivartaloiden esiintymiä muodon kautta eli millaisissa muotoryhmissä vokaalivartalot edustuvat. Sen jälkeen tarkastelen verbiä merkityksen kautta eli kuinka usein *panna*-verbin normista poikkeavia vokaalivartaloita käytetään seksuaalisessa merkityksessä ja miten merkitykset jakautuvat muodoittain. Esitän yleisimmistä tapauksista kuvioita, jotka havainnollistavat seksuaalimerkitysten ja muiden merkitysten jakautumista tietyssä muodossa. Annan myös esimerkkejä aineistosta. Valitsemani esimerkit ovat Suomi24-sivustolta, sillä Ylilauta ei tuottanut riittävästi sopivia esimerkkejä.

4.1. Muoto

Aineistossa on 15 muotoryhmää, joissa *panna*-verbi edustuu. Aineistossa eniten esiintyvä muoto on *panea*, joka esiintyy 22 kertaa. *Panetaan*-muoto esiintyy 18 kertaa, *panenu/panenut*-muoto 18 kertaa ja *panettu* 12 kertaa. Nämä ovat aineistossa useimmin esiintyvät muodot. Harvemmin esiintyviä muotoja ovat *panekaa* (6 kertaa), *paneneet* (4 kertaa) ja *panettiin* (3 kertaa). Yksittäisiä osumia on muodoista *panenee*, *panetessa*, *paneneensa*, *paneneeni*, *panenemaan*, *panenemme* ja *panenenko*. Taulukkoon 1 olen merkinnyt verbin muotoryhmän sekä sen, kuinka monta kertaa se edustuu aineistossa.

TAULUKKO 1. *Panna*-verbin esiintymät aineistossa.

Muotoryhmä	F
<i>panea</i>	22
<i>panenu/panenut</i>	18
<i>panetaan</i>	18
<i>panettu</i>	12
<i>panekaa</i>	6
<i>paneneet</i>	4
<i>panettiin</i>	3
<i>panenen</i>	2
<i>panenee</i>	1

<i>panetessa</i>	1
<i>paneneensa</i>	1
<i>paneneeni</i>	1
<i>panenemaan</i>	1
<i>panenemme</i>	1
<i>panenenko</i>	1
Yhteensä	92

Panea on A-infinitiivimuoto. A-infinitiivin perusmuotoa käytetään verbin täydennyksinä. A-infinitiivilauseke toimii objektina tai subjektina. (VISK 2008 § 492.) A-infinitiivi esiintyy myös verbiketjussa. Verbiketju on rakenne, jossa esiintyy ihmistarkoitteista subjektia edellyttävä verbi kuten *haluta*, ja siihen liittyy infinitiivi (VISK 2008 § 497). Verbiketjussa on yleensä A-infinitiivin perusmuoto (VISK 2008 § 496). Koska A-infinitiiviä käytetään niin monissa eri tarkoituksissa, on odotuksenmukaista, että se on aineistossa yksi yleisimpiä muotoja.

- (1) *Jos haluat **panea** poliiseita siitä vaan , minä en sitä nimittäin tee koskaan .*
- (2) *Olen 13 vuotias poika turusta ja kelpaisi 12-14 tyttö jota voisin **panea** tai ihan mitä vain*
- (3) *Jorma25cm , ne pikavippifirmat **panea** sua vaaan perseeseen .*

Esimerkeissä (1) ja (2) *panna*-verbi esiintyy verbiketjussa. Esimerkissä (3) *panea*-muotoa on käytetty tapauksessa, johon taivutusparadigman mukaan tulisi aktiivin indikatiivin monikon kolmannen persoonan muoto *panevat*. Kirjoittajan motiivista ei voi olla varma: mahdollisesti kirjoittaja on tahallisesti käyttänyt A-infinitiivimuotoa kyseisessä lauseyhteydessä.

Aineistossa on passiivimuotoisia verbejä sekä preesensissä (*panetaan*) että imperfektissä (*panettiin*). Passiivilauseessa verbin muoto tai predikaatin rakenne osoittaa lauseen ydinjäsenen edustuvan tavallisesta poikkeavasti. Yleisin ja monikäyttöisin on yksipersonainen passiivi. Yksipersonaisen passiivilauseen finiittiverbi on passiivimuodossa, eikä lauseella ole ilmisubjektia. (VISK 2008 § 1313.) Astevaihtelu vaikuttaa passiivin tunnuksen. Passiivin tunnus on preesensissä heikkoasteinen, imperfektissä vahva. Lyhyempi tunnus liittyy konsonantivartaloon, pidempi vokaalivartaloon. *Panna*-verbin passiivin preesensin tunnus on *-na-*: *pan+na+an*. Imperfektissä *i:n* edeltä loppu-*A* puuttuu: *pan++i+in*. Esimerkeissä (4) ja (5)

on vokaalivartalo, jolloin tunnus on *-ta-*: *pane+ta+an*. Passiivissa tunnus on *tt*:llinen: *pane+tt+i+in*.

- (4) *mut se on yleensä just näin et **panetaan** toiseen kertaan ja siinä se sit on*
 (5) *Mutta yleensä sitten **panetaan** sitä omaa puolisoa , kun panettaa ja unohdetaan se vieras, jos sellanen viehättää .*

NUT-partisiippimuotoja esiintyy kolmessa eri muodossa: *panenut* ja loppuheittoinen *panenu* sekä monikkomuotoinen *paneneet*. Ne ovat sijaltaan nominatiiveja. Aktiivin NUT-partisiipin tunnus liittyy yksivartaloisten verbien (vahvaan) vokaalivartaloon. Kaksivartaloisissa verbeissä se liittyy konsonanttivartaloon. (VISK 2008 § 122.) *Panna*-verbi on kaksivartaloinen, jolloin sen NUT-partisiippi on *pan+nut*. Esimerkeissä (6), (7) ja (8) on kuitenkin vokaalivartalo /pane/.

- (6) *juu se on mun kaveri ja olen **panenut** teaa ...*
 (7) *... et oo **panenu** sun vaimoa kunnolla ja hyvin - -*
 (8) *Kertokaa kenen kanssa olette **paneneet***

Esimerkeissä (6–8) partisiipit esiintyvät liittomuodoissa. Liittomuodossa apuverbi *olla* tai *ei* tai molemmat ilmaisee pääverbin kanssa kiellon, tempuksen tai molemmat (VISK 2008 § 450). Aineiston kaikki tapaukset ovat perfektimuodossa.

Paneneensa ja *paneneeni* ovat myös NUT-partisiippimuotoja. Niissä on monikon NUT-partisiipin tunnus (*-nee-*) ja lisäksi molemmissa muodoissa on possessiivisuffiksi. *Paneneensa*-muodossa on *-nee-* sekä monikon kolmannen persoonan possessiivisuffiksi *-nsa* (*pane+nee+nsa*), *paneneeni*-muodossa taas yksikön ensimmäisen persoonan possessiivisuffiksi *-ni* (*pane+nee+ni*).

TU-partisiippi esiintyy myös liittomuotokäytössä, kuten esimerkkien (6–8) NUT-partisiippi-esimerkit. Passiivin partisiipin TU-tunnus liittyy yksivartaloisten verbien (heikkoon) vokaalivartaloon ja kaksivartaloisten konsonanttivartaloon. Vartalo on siis samanlainen kuin passiivimuodoissa muutenkin. (VISK 2008 § 122.)

- (9) *Onko nyt panot **panettu** ???*

Panekaa on imperatiivi- eli käskymuoto. Monikon toisessa persoonassa imperatiivin tunnus on *-kaa*, joka liittyy yksivartaloisilla verbeillä (vahvaan) vokaalivartaloon ja kaksivartaloisilla

konsonanttivartaloon (VISK 2008 § 118). *Panekaa*-muodossa on siis vokaalivartalo /pane/, vaikka paradigman mukaan imperatiivin tunnus liittyy konsonanttivartaloon.

(10) *Joo panekaa vaan lisää pentuja vuosi per nenä tahtia .*

(11) *Mua ei kuka hyvänsä panekaa !*

Analyyksini lopputulema on, että aineiston *panekaa*-muodot ovat imperatiivi- eli käskymuoto-käytössä, kuten esimerkissä (10). Esimerkissä (11) esiintyy muoto, jossa on liitepartikkeli loppuheittoisena. Liitepartikkeli *-kAAAn* esiintyy kieltolauseissa tai ilmauksissa, jotka eivät ole merkitykseltään myönteisiä (VISK 2008 § 1635). Loppuheittoisuuden vuoksi muodot näyttävät samalta, jolloin täytyy päätellä lausekontekstista, missä muodossa verbi on.

Panenen-muotoa käytetään aineistossa aktiivin indikatiivin yksikön ensimmäisen persoonan tavoin preesensissä, mutta siinä on myös potentiaalinen tunnus *-ne*. Aktiivin indikatiivin preesensin yksikön ensimmäinen persoona on *pane+n*, mutta *panenen*-muoto on näyttää segmentoituna tältä: *pane+ne+n*.

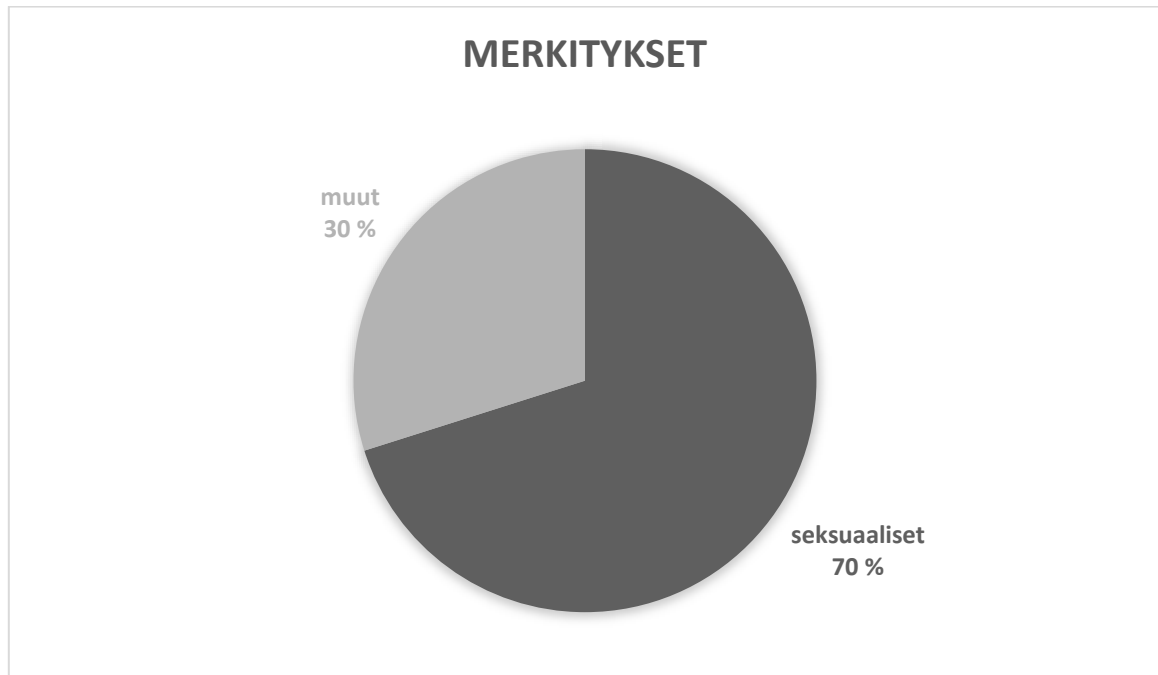
Panenenko on sama muoto kuin aiemmin mainittu *pane+ne+n*, mutta siinä on myös kysymysliite *-ko*. *Panenee*-muoto on oletettavasti potentiaalimuoto, sillä siinä on potentiaalinen tunnus *-ne*. *Panenemme*-muodossa on potentiaalinen tunnus, kuten aiemmin mainituissa muodoissa, ja monikon ensimmäisen persoonan tunnus *-mme*.

Panetessa on E-infinitiivimuoto. E-infinitiivillä on kaksi mahdollista sijaa: inessiivi ja instruktiivi, ja inessiivimuotoon voi liittyä possessiivisuffiksi. Jos verbillä on konsonanttivartalo, E-infinitiivin tunnus liittyy siihen. (VISK 2008 § 120.) *Panetessa*-muodossa on E-infinitiivin tunnus ja lisäksi inessiivin tunnus *-ssa*. E-infinitiivin tunnus on kuitenkin liittynyt vokaalivartaloon, vaikka kuten aiemmin totesin, tunnuksen pitäisi liittyä konsonanttivartaloon.

Panenemaan on erikoinen muoto, sillä siinä on vokaalivartaloon liittyneenä potentiaalinen tunnus, MA-infinitiivin tunnus ja illatiivin sijapäätte. Segmentoituna muoto näyttää tältä: *pane+ne+ma+an*. Tapaus on kiinnostava, sillä kielen järjestelmässä ei ole vastaavaa muotoa. Onkin siis hyvin todennäköistä, että kyseessä on lyöntivirhe. Lauseen kontekstiinkaan muoto ei sovi, sillä aineistossa *panenemaan*-muoto esiintyy tapauksessa *sieltä läytyy aina jokin häntäheikki panenemaan*.

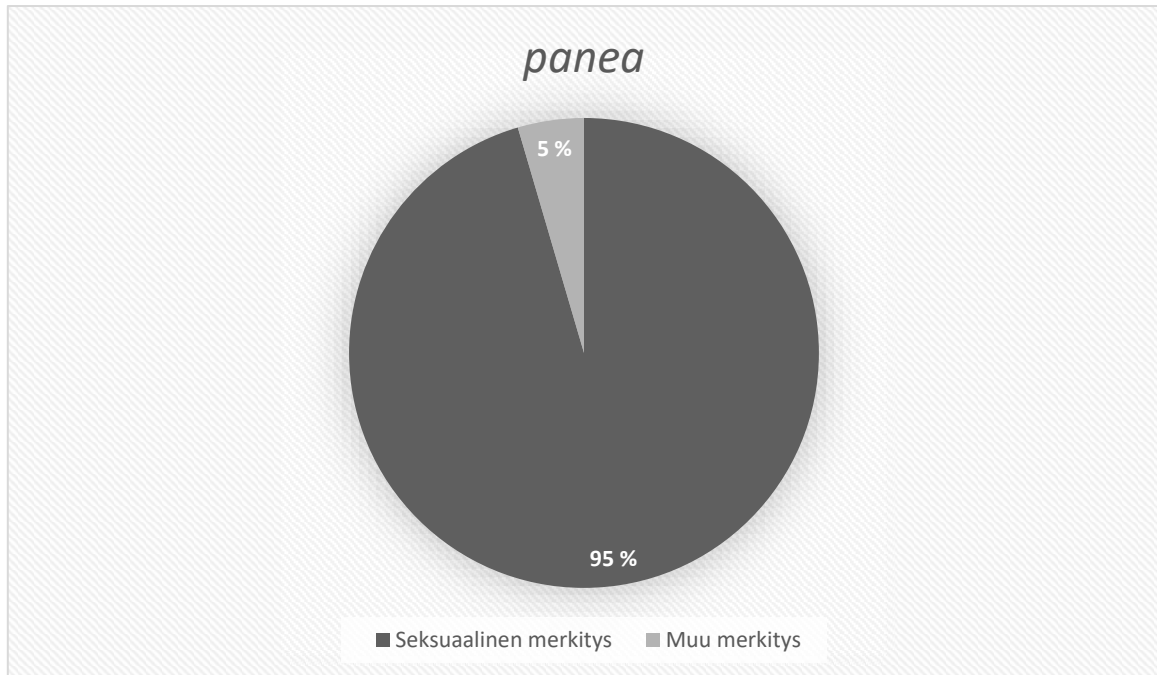
4.2. Merkitys

Luvussa 4.1. käsittelin sitä, mitä muotoja aineistossa esiintyy. Tässä luvussa käsittelen, millaisia merkityksiä *panna*-verbillä on aineistossa. Esitän kuvioita, joissa näkyy, miten merkitykset jakautuvat eri muodoissa. Jaan merkitykset seksuaalisiin merkityksiin ja muihin kuin seksuaalisiin merkityksiin.

KUVIO 1. Vokaalivartaloisen *panna*-verbin merkitykset.

Kuviossa 1 olen kuvannut, kuinka usein *panna*-verbi esiintyy aineistossa seksuaalisessa merkityksessä. Lisäksi erotan aineistosta muut merkitykset. Aineiston tapauksista 61 eli 70 % on sellaisia, joissa *panna*-verbiä käytetään seksuaalisessa merkityksessä ja 26 eli 30 % sellaisia, joissa *panna*-verbi esiintyy muussa kuin seksuaalisessa merkityksessä. Tämän kuvion perusteella voi siis päätellä, että *panna*-verbin vokaalivartaloiset muodot esiintyvät huomattavasti useammin seksuaalimerkityksissä kuin muissa merkityksissä.

KUVIO 2. *Panea*-muodon merkitykset.

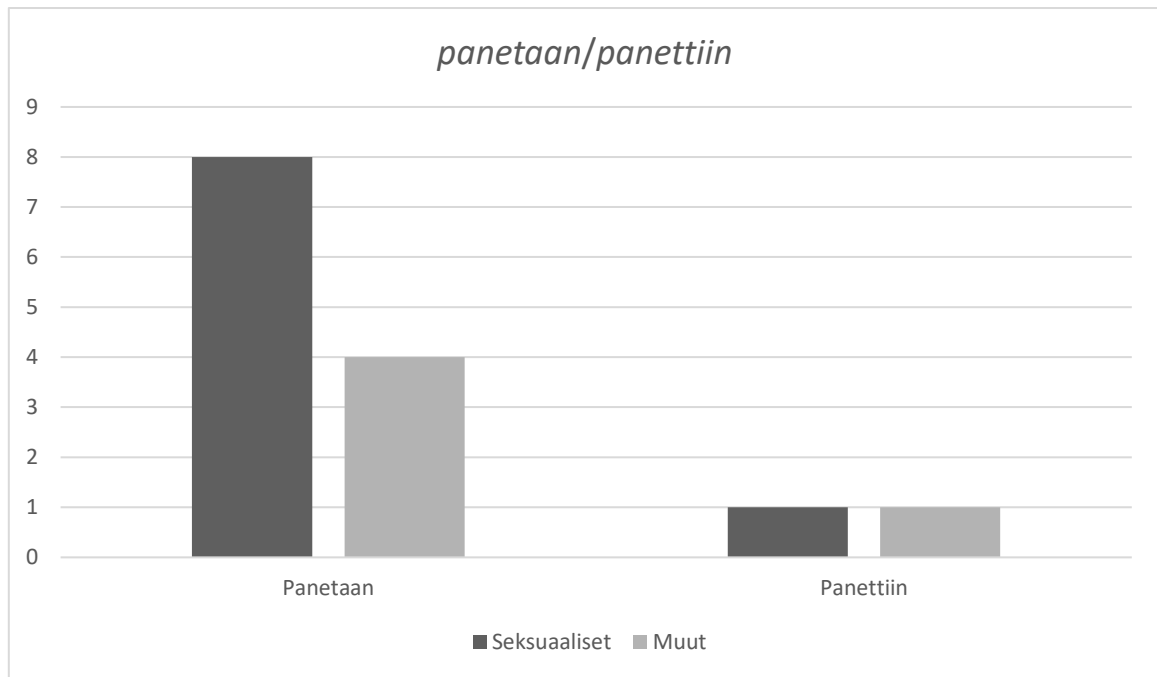
Kuviossa 2 olen havainnollistanut, miten *panea*-muodon merkitykset jakautuvat aineistossa. Aineiston 22 muodosta yksi tapaus on sellainen, jossa selkeästi on muu kuin seksuaalinen merkitys. Lopuissa eli 21 tapauksessa *panea*-muodon merkitys on seksuaalinen.

(12) *Tai sä voit tulla mun luo kun asun yksin kuitenkin ja jos asut miehes kansa yhdessä niin siellä ei sovi **panea**.*

(13) *On paras ihminen talossa , jota kaikki miespuoliset asukkaat haluaisivat **panea**, paitsi homoseksuaali-Sauli.*

(14) *lähtökohtasi ei ole lasta ajatellen ollenkaan hyvä koska tässä on kyse omasta tarpeestasi jota sinä voimakkaalla tahdolla aiot **panea** täytäntöön .*

Esimerkeissä (12) ja (13) *panea*-muotoa on käytetty seksuaalisessa merkityksessä. Aineistossa on kuitenkin myös sellaisia tapauksia, joista ei voi olla varma, onko kirjoittaja käyttänyt tietoisesti *panea*-muotoa. Esimerkissä (14) on aineiston ainoa *panea*-verbin esiintymä, jossa muoto esiintyy muussa kuin seksuaalisessa merkityksessä. Kyseessä on 'panna täytäntöön' -merkitys. Luvussa 1.2. esittelin Kielitoimiston sanakirjan esittämät selitykset *panna*-verbistä, ja *panna* täytäntöön -merkitys on merkitys (3).

KUVIO 3. *Panetaan/panettiin*-muotojen merkitykset.

Kuviossa 3 havainnollistan *panetaan*- ja *panettiin*-muotojen merkitysten määrää aineistossa. Luvussa 4.1. mainitsen, että *panetaan*-esiintymiä on aineistossa 18 kappaletta, mutta kuviossa 3 olen huomionnut vain selkeät tapaukset. Selkeitä tapauksia ovat ne, joissa lauseyhteyden perusteella on käytetty *panna*-verbiä eikä esimerkiksi *painaa*-verbiä. Aineistossa on tapauksia, joiden kohdalla ei voi varmuudella sanoa, missä merkityksessä *panetaan*-muotoa käytetään. *Panetaan*-muodoista 8 on seksuaalimerkityksisiä ja 4 tapauksessa on kyseessä muu kuin seksuaalinen merkitys. *Panettiin*-muodosta on yksi esiintymä sekä seksuaalimerkityksessä että muussa merkityksessä.

(15) *Mä ajattelisin fuck buddyn niin että silloin tällöin nähdään ja **panetaan**.*

(16) *Etuvastus asetetaan puhaltimeen takaisin ja puolikkaat **panetaan** kiinni .*

(17) *Taikina kohottua siitä leivottaa yksi tai useampia pyöreitä leipiä joiden päälle **panetaan** sinetti .*

(18) *Metrossa paras käänнос pakon tuoma hulluus on KAISANIEMEN pysäkki , jossa on VÄKISIN yhden kirjaimen ERO ja sen takia **panetaan** kylttejä ja muutellaa muitakin asioita aivan TURHAAN .*

Esimerkki (15) on selkeä tapaus, jossa *panetaan*-muotoa on käytetty seksuaalimerkityksessä. Esimerkit (16) ja (17) ovat tapauksia, joiden predikaatin merkityksestä ei voi olla varma. Esimerkissä (16) voisi sanoa joko puolikkaat *panetaan* kiinni tai puolikkaat *painetaan* kiinni.

Tapauksessa (17) kyseessä voisi olla *joiden päälle panetaan sinetti* tai *joiden päälle painetaan sinetti*. Esimerkki (18) on tapaus, jossa *panna*-verbiä on käytetty muussa kuin seksuaalisessa merkityksessä. Kielitoimiston sanakirjan määrittelemistä merkityksistä kyseessä on merkitys 1, 'asettaa, sovittaa' -merkitys.

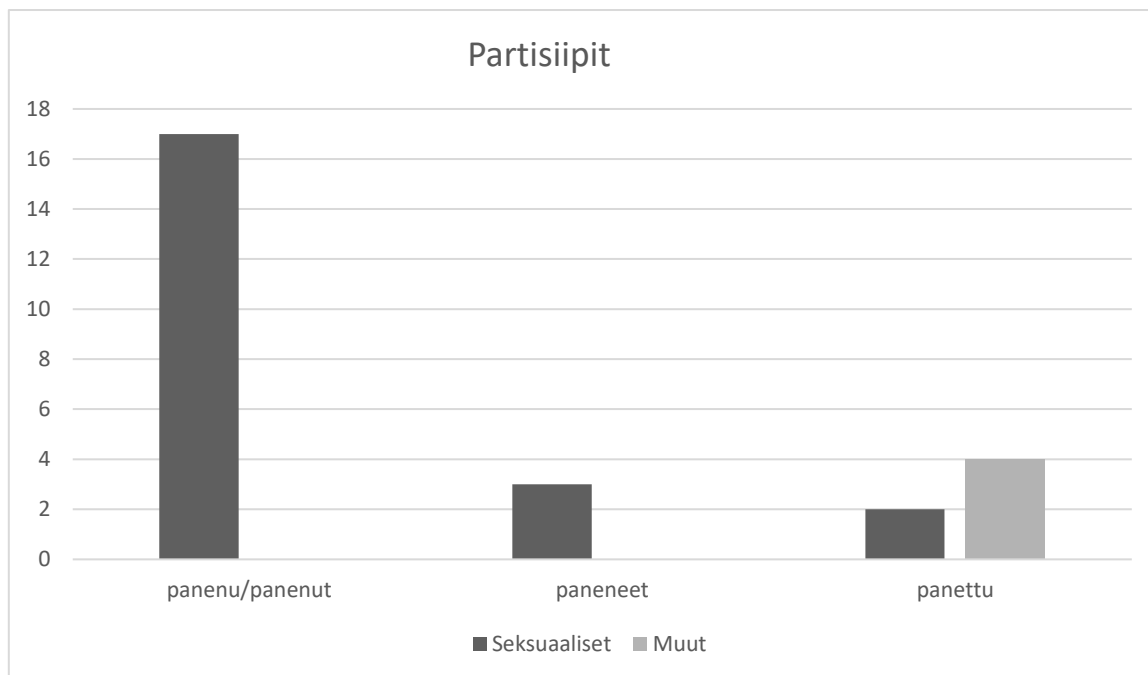
(19) *Faneja me panettiin/pantiin ...*

(20) *Ahtisaari siis panettiin sivuun siksi , ettei hän suostunut toimimaan sdp : n sätkyukkona Lipposen sanelun mukaan , niin kuin Halonen sittemmin teki siihen saakka , kun hän puolestaan pääsi pompottamaan Matti Vanhasta .*

(21) *Ei siitä mitään piitattu, panettiin menemään vaan krassia .*

Esimerkissä (19) kirjoittaja on käyttänyt sekä vokaalivartaloista muotoa *panettiin* että konsonanttivartaloista muotoa *pantiin*. Oletan lauseyhteyden perusteella, että kirjoittaja tarkoittaa verbivalinnalla seksuaalista merkitystä, mutta ilmeisesti kirjoittaja ei ole tiennyt, miten kyseinen verbi taipuu. Kyseisen esimerkin olisi voinut käsitellä myös aiemmin luvussa 4.1., jossa käsittelen aineistoa muodon perusteella, mutta tein valinnan käsitellä sitä tässä luvussa. Mielestäni esimerkin (19) verbinvalinta on mielenkiintoinen sekä muodon että merkityksen kannalta, mutta se sopii luontevammin käsiteltäväksi tässä luvussa.

Esimerkki (21) on tapaus, jonka merkitystä on vaikea analysoida. Vaikeaksi analyysin tekemisen tekee se, että asiayhteydestä ei voi päätellä, mitä kirjoittaja haluaa sanoa. On mahdollista, että kirjoittaja on käyttänyt verbiä 'painaa'-merkityksessä, jolloin kyse olisi kirjoitusvirheestä. Toisen tulkinnan mukaan kyseessä on 'panna menemään' -merkitys. Esimerkistä (20) sen sijaan voi päätellä lauseyhteyden avulla, mitä virkkeellä halutaan sanoa. Tässä *panna*-verbiä käytetään merkityksessä 'panna sivuun', joka luvussa 1.2. esitellyssä *Kielitoimiston sanakirjan* määritelmässä on merkitys (5).

KUVIO 4. NUT- ja TU-partisiippien merkitykset.

Kuviossa 4 näkyy, että *panenu/panenut*- ja *paneneet*-muotoja on aineistossa vain seksuaalimerkityksessä. *Panenu/panenut*-muotoja on aineistossa yhteensä 18, mutta kuviossa 4 olen huomionut 17 tapausta. Sen sijaan *panettu*-muodossa muita kuin seksuaalimerkityksisiä on enemmän kuin seksuaalimerkityksisiä. Jako näiden kahden merkityksen välillä ei ole helppo, sillä aineistossa on paljon epäselviä tapauksia juuri näiden muotojen kohdalla. Näiden tapaus-ten kohdalla olen pohtinut, ovatko ne tutkimuksen kannalta hedelmällisiä. Esimerkiksi ei voi olla varma, onko kirjoittaja tarkoittanut *panna*-vai *painaa*-verbiä virkkeessä *Se numero on panettu sinne lehden sivuille*.

(22) *ei vittu ku tyhmä voi joku olla jos ei kelaa olevansa raskaana jos on **panenu** jotain poikaa*

(23) *ite olen rumempiiki naisii **panenu** eikä ne sen ihmeellisempi ole ko niinsanotut kauniit naiset*

(24) *Toivottavasti uusi paavi ei ole **panenut** lapsia kuin moni muu pappi !*

(25) *Ne ei varmaan pane ollenkaan eikä ole muuten koskaan **paneneet** , ne juo siellä vaan teetä , juttelee ja pitelee toisia käsistä kiinni .*

Esimerkit (22–25) ovat aineiston NUT-partisiippimuotoja, joissa näkyy selvimmin seksuaalimerkityksisen *panna*-verbin käyttö. Esimerkit ovat selkeitä sen takia, että niistä kaikista pysyy lauseyhteydestä päättämään verbin merkityksen.

- (26) *Ollaan sitte **panettu** joka päivä ja olen nykyään 19-vuotias .*
 (27) *Mitään merkkiä pippeliin ei ollut **panettu** varoitukseksi .*
 (28) *Sinut oli **panettu** alulle sinun äitin ja hänen veljiesi tooimesta .*

Panettu-esimerkeistä tapaus (26) on läpinäkyvästi seksuaalimerkityksinen. Sen sijaan esimerkeissä (27) ja (28) on kyseessä muu kuin seksuaalinen merkitys. Esimerkissä (27) *panna*-verbiä käytetään 'laittaa, asettaa' -merkityksessä; niin sanotusti 'laittaa X paikkaan Y'. Esimerkissä (28) on kyseessä 'panna alulle' -merkitys.

Panekaa-muodon 6 esiintymästä 4 on seksuaalimerkityksisiä, 2 muita tapauksia. Esimerkki (29) on tapaus, jossa *panekaa*-muotoa käytetään seksuaalimerkityksessä. Esimerkissä (30) on kyseessä 'panna nukkumaan' -merkitys.

- (29) *Jollain keskustelupalstoilla neuvoja annettiin, että **panekaa** mieluummin jotakuta toista kuin sitä exää , se satuttaa liikaa .*
 (30) *vittuun taiwanilailest , mie panen nukkujänkkään , **panekaa** tekki , ei nyt muutakaan voi ko on ne hullut taivaanit joka paikassa .*

Esimerkki (32) on aineiston ainoa tapaus *panenee*-muodosta, jossa kirjoittajan on selkeästi ollut tarkoitus käyttää *panna*-verbiä. Muita tapauksia ei voi ottaa analyysissä huomioon, sillä niissä esiintyy eri verbi (*paheta*), joka kuitenkin esiintyy *panenee*-muodossa. Niissä on siis kyse kirjoitusvirheestä. Luvussa 4.1. analysoin *panenen*- ja *panenee*-muotojen olevan potentiaalimuotoja. Potentiaalinen preesens esittää puhehetken aikaista arviota puhehetkisistä tai tulevista asiantiloista (VISK 2008 § 1597). Esimerkkiin (31) ei lauseyhteyden perusteella sovi se, mitä potentiaalilla ilmaistaan, joten oletettavasti kirjoittajan ollut tarkoitus käyttää *panna*-verbin aktiivin indikatiivin preesensia *panen*. Sama oletus pätee myös esimerkkiin (32): oletusta tukee se, että virkkeessä on myös muoto *kaappaa*, joka on aktiivin indikatiivin preesensissä.

- (31) *ja jos sanot B-vaihtoehtoa kauniiksi , niin tarkoittaako se, että haluan panna sua, mutten välitä nähdä naamaas kun **panenen** ?*
 (32) *Ne kaappaa lapsia ja tyttläjä ja **panenee** niitä suurilla joukoilla .*

Esimerkeissä (33–38) on niitä muotoja, joita esiintyy aineistossa vain kerran. Seksuaalimerkityksistä käyttöä esiintyy esimerkeissä (33), (34) ja (35), joista verbin merkityksen pystyy

päättelämään lauseen kontekstista. Esimerkissä (34) *paneneensa*-muoto esiintyy rinnastettuna *naineensa*-muodon kanssa. Tapauksessa (36) *panna*-verbin merkitys ei ole niin selvä. Lauseyhteyden perusteella kyseessä olisi seksuaalimerkityksinen käyttö, mutta kuten luvussa 4.1. totean, verbimuoto on niin poikkeuksellinen, että kyseessä on todennäköisesti lyöntivirhe.

(33) *prk barbarassa oli reikä ja kuului **panetessa** ilkeää vinkunaa .*

(34) *Musta että väittää olleensa mun kanssa , väittää **paneneensa** ja naineensa mun kanssa .*

(35) *Itse tunnustan **paneneeni** yh : ta (yh : tkin tarvitsevat seksiä)*

(36) *Pikkujoulut ovat naisille oikeita vamppaus keikkoja, sieltä löytyy aina jokin häntäheikki **panenemaan** .*

(37) *Me ihmiset **panenemme** niin helposti toisiamme omiin lokeroihinsa sen mukaan mihin kirkkoon kukin kuuluu ja sitten luulemme tietävämme mitä kukin ajattelee ja mihin kukin uskoo .*

(38) ***Panenko** Muijan lihoiksi*

Esimerkit (37) ja (38) ovat tapauksia, joissa *panna*-verbiä on käytetty muussa kuin seksuaalissa merkityksessä. Tämä on pääteltävissä lausekontekstista. Esimerkissä (37) on kyse 'laittaa jokin johonkin' -tyyppisestä *panna*-verbin käytöstä, esimerkissä (38) taas 'muuttaa jokin joksikin' -tyyppisestä käytöstä. Lausekontekstin avulla voi myös tulkita, että näissäkin tapauksissa kirjoittaja on jostain syystä käyttänyt väärää verbimuotoa. Molempiin esimerkkeihin todennäköisesti kuuluisi aktiivin indikatiivin preesensmuoto.

Olen analyysissa käsitellyt muotoa ja merkitystä eri alaluvuissaan. Niitä on kuitenkin lähes mahdotonta pitää toisistaan erillään, sillä monissa tapauksissa verbin muoto on nimenomaan se, joka kertoo virkkeen merkityksestä. Tämä näkyy esimerkiksi tapauksissa (31) ja (32): kun tiedetään, mitä potentiaalilla ilmaistaan, on yksinkertaista päätellä, että näissä tapauksissa potentiaalinen käyttö ei ole järkevää. Tällöin päästään lopputulokseen, että kyse ei ole tietoisesta potentiaalimuodon käytöstä.

5. PÄÄTÄNTÖ

Tutkimukseni tavoite on ollut selvittää, miten vokaalivartaloisuuden yleistyminen ilmenee *panna*-verbin käytössä, vai onko *panna*-verbin kohdalla tapahtunut vokaalivartaloistumista ollenkaan. Halusin tietää, millaisissa muodoissa vokaalivartaloita esiintyy ja mitä *panna*-verbillä ilmaistaan, kun se on norminvastaisesti vokaalivartaloinen. Hypoteesini oli, että *panna*-verbin vokaalivartaloisia muotoja esiintyy erityisesti silloin, kun verbillä halutaan ilmaista seksuaalista merkitystä.

Ensimmäinen tutkimuskysymykseni oli, millaisissa taivutusmuodoissa norminvastainen vokaalivartalo esiintyy aineistossa. Palviaisen ja Västin (2017) esittämä näkemys, että vokaalivartalo on sitä todennäköisempi mitä harvinaisempi muotoryhmä on kyseessä, ei omassa analyysissäni toteudu. Omassa aineistossani A-infinitiivi, NUT- ja TU-partisiippi, passiivi ja imperatiivi ovat niitä muotoryhmiä, joissa vokaalivartaloinen *panna*-verbi esiintyy eniten. Aineiston yksittäisissä tapauksissa on kyse sellaisista muodoista, joita ei välttämättä esiinny luonnollisessa kielenkäytössä usein, kuten esimerkiksi potentiaalimuodoista.

Aineiston analysointia vaikeutti se, että joukossa on myös tapauksia, joiden merkityksestä ei voi olla täysin varma. Näitä tapauksia olen käsitellyt luvussa 4.2., jossa analysoin sitä, mitä merkityksiä *panna*-verbillä on aineistossa. Olen käyttänyt aineiston käsittelyssä omaa harkintaani, mitkä muodot voi laskea mukaan aineistoon. Lopulta jätin aineistosta pois ne tapaukset, joissa on selkeästi tarkoitettu jotain toista verbiä. Käsittelen kuitenkin niitä tapauksia, joiden kohdalla monitulkintaisuus on mahdollista. En kuitenkaan laskenut niitä mukaan aineistoon, mutta sisällytin ne mukaan analyysiin.

Toinen tutkimuskysymykseni oli, millaisissa merkityksissä norminvastaiset *panna*-verbin vokaalivartaloiset muodot esiintyvät aineistossa useimmin. Kappaleessa 4.1. esittelen kuvion 1, josta käy ilmi, että aineiston tapauksista 70 prosentissa *panna*-verbiä käytetään seksuaalimerkityksessä. 30 prosentissa tapauksista *panna*-verbiä käytetään muussa kuin seksuaalimerkityksessä. Näin ollen voi todeta, että vokaalivartaloiset muodot esiintyvät useammin seksuaalimerkityksisessä käytössä kuin muussa *panna*-verbin käytössä, eli hypoteesini tuli toteen. Täytyy kuitenkin ottaa huomioon jo aiemmin mainitut epäselvät tapaukset, jotka vaikeuttivat jakoa seksuaalimerkityksisten ja muiden tapauksien välillä.

Olen sitä mieltä, että keräämäni aineisto antaa todenmukaisen kuvan siitä, miten vokaalivartaloisia *panna*-verbin muotoja käytetään, sillä keskustelupalstojen keskustelu on vapaamuotoista. Olisi kuitenkin kiinnostavaa nähdä, millaisia tuloksia saisi, jos aineiston keräisi esimerkiksi kyselylomakkeella. Palviaisen ja Västin (2017) tutkimus on toteutettu kyselylomakkeilla, joissa pyydettiin informanteja arvioimaan, kuinka luontevalta tietty muoto kuulostaa. Toisessa osassa informantin täytyi itse tuottaa omaa puhutun kielen tajua parhaiten vastaava muoto. Lomakkeessa voisi pyytää vastaajaa täydentämään valmiisiin lauseisiin oikea verbi-muoto tai esittää lauseita, joissa on vokaalivartaloisia *panna*-verbin muotoja ja kysyä, kokeeko vastaaja muodon kieliopin kannalta järkeväksi vai ei. Toisaalta tällainen aineistonkeruutapa ei mahdollista vapaata kielenkäyttötilannetta, joten se saattaisi tuoda tutkimukseen erilaisen tuloksen.

Kolmas tutkimuskysymykseni oli, onko *panna*-verbin taivutusparadigmassa tapahtumassa muutos polysemian takia. Aineistoa analysoituani luulen, että mahdollisesti kyllä. *Panna*-verbi on hyvin polyseeminen, kuten luvussa 1.1. esittelystä *Kielitoimiston sanakirjan* määritelmästä huomataan. Analyysin perusteella voin todeta, että taivutusparadigmasta poikkeavia muotoja esiintyy enemmän seksuaalimerkityksessä (merkitys 7) kuin jossain toisessa merkityksessä.

LÄHTEET

- ALAJÄRVI, OUTI – PIRTTIJÄRVI, TAINA 1995: *Onko panna laitettu pannaan? Panna- ja laittaa-verbin polysemiaa*. Pro gradu -tutkielma. Oulun yliopiston suomen ja saamen kielen laitos.
- CRYSTAL, DAVID 2001: *Language and the internet*. New York: Cambridge University Press.
- FERTIG, DAVID 2013: *Analogy and morphological change*. Edinburgh: Edinburgh University Press.
- FORSBERG, HANNELE 1998: *Suomen murteiden potentiaali. Muoto ja merkitys*. SKST 720. Helsinki: SKS.
- HELASVUO, MARJA-LIISA – JOHANSSON, MARJUT – TANSKANEN, SANNA-KAISA 2014: Johdatus digitaaliseen vuorovaikutukseen. – Marja-Liisa Helasvuo, Marjut Johansson & Sanna-Kaisa Tanskanen (toim.), *Kieli verkossa. Näkökulmia digitaaliseen vuorovaikutukseen* s. 9–25. SKST 1402. Helsinki: SKS.
- KOIVISTO, VESA 2013: *Suomen sanojen rakenne*. SKST 202. Helsinki: SKS.
- KS = *Kielitoimiston sanakirja*. 2017. Helsinki: Kotimaisten kielten keskus. URN:NBN:fi:kotus-201433. Verkkojulkaisu HTML. Päivitettävä julkaisu. Päivitetty 28.2.2017
- KÄÄNTÄ, LIISA 2016: *Hyviä pointteja. Vuorovaikutus vertaisten kesken institutionaalisessa verkkokeskustelussa*. Acta Wasaensia 359. Vaasa: Vaasan yliopisto.
- LAAKSONEN, SALLA-MAARIA – MATIKAINEN, JANNE 2013: Tutkimuskohteena vuorovaikutus ja keskustelu verkossa. – Salla-Maaria Laaksonen, Janne Matikainen & Minttu Tikka (toim.), *Otteita verkosta. Verkon ja sosiaalisen median tutkimusmenetelmät* s.193–212. Tampere: Vastapaino.
- LAAKSONEN, SALLA-MAARIA – MATIKAINEN, JANNE – TIKKA, MINTTU 2013: Tutkimusotteita verkosta. – Salla-Maaria Laaksonen, Janne Matikainen & Minttu Tikka (toim.), *Otteita verkosta. Verkon ja sosiaalisen median tutkimusmenetelmät* s. 9–30. Tampere: Vastapaino.
- LAALO, KLAUS 2011: *Lapsen varhaiskielioppi ja miniparadigmat*. SKST 1309. Helsinki: SKS.
- PALVIAINEN, SANTERI – VÄSTI, KATJA 2016: Miehä ja naisea hämmästyttää – kirjoitetun puhekielen morfologisista innovaatioista. Esitelmä. XLIII Kielitieteen päivät 26.5.2016.

- PALVIAINEN, SANTERI – VÄSTI, KATJA 2017: Voisiko tämä olea mahdollinen? Morfologisten innovaatioiden testattavuudesta. Esitelmä. XLIV Kielitieteen päivät 19.5.2017.
- PAUNONEN, HEIKKI 1976: Allomorfiin dynamiikkaa. – *Virittäjä* 80 (1) s. 82–105.
- PAUNONEN, HEIKKI 2003: *Suomen kielen morfologisista muutosmekanismeista*. – Lea Laitinen, Hanna Lappalainen, Päivi Markkola & Johanna Vaattovaara: *Muotojen mieli. Kirjoituksia morfologiasta ja variaatiosta* s. 187–248. *Kieli* 15. Helsinki: Helsingin yliopiston suomen kielen laitos.
- SKS(T) = Suomalaisen Kirjallisuuden Seura(n Toimituksia).
- TANSKANEN, SANNA-KAISA 2014: Eipäs nyt puhuta omia. Metapragmaattiset kommentit opiskelijoiden keskustelupalstoilla. – Marja-Liisa Helasvuo, Marjut Johansson & Sanna-Kaisa Tanskanen (toim.), *Kieli verkossa. Näkökulmia digitaaliseen vuorovaikutukseen* s. 51–74. SKST 1402. Helsinki: SKS.
- VISK = HAKULINEN, AULI – VILKUNA, MARIA – KORHONEN, RIITTA – KOIVISTO, VESA – HEINONEN, TARJA RIITTA – ALHO, IRJA 2014: *Iso suomen kielioppi*. Helsinki: SKS.